

houd en als ik je moest missen . . . zie je, dat . . .”
 „Kom, kom, liefje, begin nu niet weer . . .”
 „Nee Henk. Zeg, wil je me vanavond voorlezen? Ik heb zoo'n prachtig boek, maar lezen vermoeit mij zoo, ik krijg er hoofdpijn van. Ja, je wilt wel, hè? Gezellig van avond, wij met ons beidjes.” Vol verlangen hangen heur oogen, de schitteroogen van teringlijderes aan zijn knap gezicht.
 Hij kucht. Hoe moet ie zich daar nu met goed fatsoen uitredden?
 „Ja, zie je, kindje,” begint hij eenigszins aarzelend, „dat 's nou erg lam, maar ik . . . ik heb mama beloofd thuis te zullen dineeren, de familie uit Voorburg komt en je begrijpt . . .”
 „Hè, Henk, wat vreeselijk sneu en ik had mij juist zoo op dezen dag verheugd. Hè, wat spijt me dat. Toe, kan je niet blijven?”
 Even streed hij met zichzelf. Zou hij blijven? Maar dan rijst de mooie, verleidelijke gestalte van Marie voor zijn oogen, Marie met de blonde krulharen en de verrukkelijke kuiltjes in haar wangen; ze zouden vanavond immers dat stukje repeteeren. Vanmiddag was hij ook niet op het tennisveld geweest . . . en nu van avond . . . neen, 't kon niet.
 „Wees nu eens verstandig, vrouwtje,” begint ie, „ik kan tegenover oom en tante niet onbeleefd zijn en we zijn nu immers gezellig bij elkaar geweest. Toe, huil nu niet! Ik beloof je: de volgende week kom ik stellig weer. Is het dan goed, Ans?”
 Maar Annie blijft zielsbedroefd doorschreien.
 „O, o!” snikte ze, „als je eens wist, hoe ik heb liggen

hunkeren naar je bijzijn, al die dagen en lange nachten en nu je er bent, ga je dadelijk weer van me weg.”
 „Nu overdrijf je Annie . . . toe schrei nu niet zoo.”
 „O jij, jij!” snikt ze wanhopig.
 „Maar kindjelief.”
 „Nee, zeg maar niets meer, ze ziet door haar tranen heen den onverschilligen trek op zijn gezicht. O, ze weet zoo goed, als hij zich verveelde zag hij er juist zoo uit als nu.”
 Ongeduldig ziet hij op zijn horloge. „Al zoo laat!” Drommels, als hij niet voortmaakt, zal de volgende trein zonder hem moeten vertrekken.
 „Als je zoo'n haast hebt om weg te komen,” zegt Annie

met een stem, die haar zelf vreemd en veraf in de ooren klinkt „ga dan maar.”
 „Lieve!ing, heusch ik . . .”
 „O, neen ik . . . ik begrijp je heel goed, je verveelt je hier. Ik ben ziek, wat heb jij aan zoo'n zwak schepseltje?” Dom verblind schepsel als ik was, dat ik het niet al lang begrepen heb . . . maar nu, ga gerust, toe, ik . . . ik smee het je, zie je dan niet dat je bijzijn nu een kwelling voor me is . . . Wanhopig rukte ze den te wijd geworden breeden gouden engagementsring van haar tengeren vinger, dat hij rinkelend op den grond viel voor haar ledekant.
 „Hier is je ring, neem hem alsjeblieft mee . . . en ga dan . . .”
 Henk is niet gauw uit het veld geslagen, maar nu weet hij toch heusch niet wat hij doen moet. Aarzelend neemt hij den ring op, legt hem op tafel en tracht Annie, die geheel buiten zich zelf is, te troosten.
 „Maar Ans, kindje, wat is dat nu? Toe vrouwtje, wind je niet zoo op, morgen heb je er spijt van.”
 „Nee . . . en ga nu heen alsjeblieft,” klinkt het koud en driftig keert ze haar gezichtje met de mooie blonde haren naar den muur.
 Hij ziet het, ziet de blonde lokken, die hem eens zoo lief waren, en een oogenblik krijgt hij medelijden met haar . . . zou hij blijven? maar ze wilde immers zelf dat hij weg zou gaan . . . 't was beter zoo.
 „Dag Ans tot ziens.”
 „Nooit weer,” prevelen haar bleeke lippen, en als zij eenige oogenblikken later de voordeur met een harden klap hoort dicht slaan, weet ze dat ze Henk voor goed verloren heeft.

Saint-Saëns.

de nestor van de Fransche toonzetters, gekiekt tijdens zijn verblijf te Berlijn. Zooals men in de dagbladen gelezen heeft, is Saint-Saëns naar Berlijn gekomen op verzoek van Keizer Wilhelm, om de honderdste opvoering van zijn opera „Samson et Dalila” persoonlijk te leiden.

Het fraaie orgel dat voor eenige jaren een belangrijke restauratie heeft ondergaan, draagt het jaartal 1549.

In de Westerstraat wordt ieder mede getroffen door het oude Weeshuis der Ned. Herv. Gemeente, gesticht in het jaar 1551. Deze zeldzaam schoone Oudhollandsche gevel is rijk met beeldhouwwerk versierd. Op een grooten gevelsteen boven de portiek ziet men en relief een schoolinterieur waar de vader aan de weesjes schoolonderricht geeft.

Men leest hieronder:

„De Vader van Gods gestigt
 Herinnert ons des Menschen pligt,
 Niet enkel kleedren, brood of spijs,
 Maar ook voor daaglijksch onderwijs.

Ongetwijfeld verdient ook het Waaggebouw een aandachtige beschouwing. Dit schoone bouwwerk dateert van 1559, en is in Oudhollandschen bouwtrant een der schoonste monumenten uit het grijs verleden. In de beide gevels ziet men de wapens van Enkhuizen en Westfriesland: daartusschen het wapen van Filips II. De kroonlijst prijkt met beelden; voorstellende: gerechtigheid, hoop, geloof, liefde en kracht.

Van binnen vindt men het interieur van de zoogenaamde Chirurgijskamer, de gildekamer van de chirurgijns.

Deze zaal, geheel in ouderwetschen stijl gerestaureerd, is een bezichtiging overwaard.

We willen onze beknopte beschrijving besluiten met een schetsje van de Drommedaris, een deel der vroegere verdedigingswerken van de aloude vesting. Deze stevige toren beheerschte van de zeezijde den toegang tot de buiten- en binnenhavens. Oorspronkelijk van 1396, werd de toren later aanzienlijk vergroot en van schietgaten voorzien. Later „Engelsche toren” genoemd, veranderde de naam nog later in „Oostindische toren,” toen het bouwwerk in 1602 in dienst werd gesteld ten behoeve der Kamer Enkhuizen van de Oost-Indische Compagnie.

Aan den muur hangen twee groote ankers, buitgemaakt op de Gelderschen, die in 1537 een aanslag op de stad ondernamen, maar overhaast vluchtten, en de ankers kapten.

Een Latijnsch opschrift, met de volgende vertaling er onder herinnert aan dit oorlogsfeit:

Dees' ankers, afgekap, toen d' aanslag was gemist,

Getuigen, Geldersman, uw trouwelooze list.

Dat het gebouw vroeger ook dienst deed als gevangentoren, bewijzen de nog aanwezige cellen; waarbij men tevens de zware constructie van het gebouw opmerkt.

De laatste jaren eenigszins in verval, wordt het trotsche bouwwerk spoedig degelijk gerestaureerd.

Op onze voorpagina geven wij een foto van deze aloude veste met den eigenaardigen naam van „Drommedaris”, terwijl wij op pagina 8 en 9 enkele foto's geven van de bewonderenswaardig-oude gevels van huisjes enz., waarvan wij in deze beschrijving melding hebben gemaakt.

En hiermede nemen we afscheid van Enkhuizen dat in zijn trotsche oude monumenten de herinnering bewaart aan een roemrijk verleden.

DE OUDE VESTE ENKHUIZEN.

Landgenoot, of vreemdeling, die een bezoek brengt aan Enkhuizen, om met voortbrengselen van oude bouwkunst of historische merkwaardigheden nader kennis te maken, zal niet onbevredigd heengaan.

Deze oude veste bevat zooveel schoons uit vroegeren tijd, dat het werkelijk de moeite loont, nader kennis te maken met deze monumenten uit langvervlogen eeuwen.

In beknopt bestek willen we hier allereerst wijzen op het Enkhuizer Stadhuis, waarvan in 1686 de eerste steen werd gelegd onder de bewaam leiding van den beroemden Amsterdamschen bouwmeester Steven Venenkool. Dit schoone Raadhuis, waaraan de gevel in Bentheimer steen is opgetrokken, vertoont in opvatting ongetwijfeld veel overeenkomst met het Koninklijk Paleis; niet te verwonderen dat het ontwerp wel eens werd toegeschreven aan Jacob van Campen, den bouwmeester van „'s waerelds achtste wonder.” Behalve verschillende versieringen bevindt zich boven de balcondeur een cartouche met de woorden in gulden letteren „Candide et Constanter. (Eerlijk en Standvastig).

Het interieur is zeer belangrijk. Bijzonder fraai van teekening zijn de gobelins, waarmede de kamers behangen zijn. In de zoogenaamde Burgemeesterskamer vindt men beschilderd behang door Romein de Hooghe. Een fraai schoorsteenstuk van Ferdinand Bol prijkt in de „trouwzaal”, de vroegere Schepenzaal.

Niet minder bezienswaardig is de zoogenaamde Wester- of St. Gomaruskkerk, voorzien van een houten klokkentoren.

Het oostelijk portaal, dateerende van 1603, is in renaissance stijl gebouwd, terwijl het oudere zuiderportaal, gebouwd in 't midden der 15e eeuw, laat-gothische vormen doet zien. Het interieur is van bekende schoonheid: waaronder vooral het sierlijke eikenhouten koorhek, dateerende uit de 16e eeuw. In 't Rijksmuseum wordt een afgietsel van dit schoone kunstwerk bewaard. De preekstoel, van fraai snijwerk voorzien uit de tweede helft der 16e eeuw, is mede een beschouwing waard.